

Még egyszer a megkülönböztető-képességről.

C. Jinarajadasa 1922.

A Mester lábainál című remek kis könyvben K.H. Mester azt mondta, hogy a megkülönböztető-képességet gyakorolni kell az ösvény kezdetétől egészen annak végéig. Ha megvizsgáljátok egész életetek problémáját, vagy egy sorozat átélt életét, azt fogjátok találni, hogy a haladás nagy részt a megkülönböztetés dolga volt. Egy bizonyos szempontból az egész fejlődés éppen ez. Az emberek vérmérséklete természetesen különbözik, sokan megpróbálják felfedezni, hogy mik is ők tulajdonképpen; azt, hogy külön állnak burkaiktól és az őket körülvevő körülmények világától. Van olyan megkülönböztetés, amely minden fokozathoz szükséges. Araikor meg kell tanulnunk, hogy nem vagyunk a fizikai testünk, további fokozatunk megmutatja, hogy nem vagyunk az asztrális testünk, egy másik, hogy nem vagyunk az elme és annak gondolatai. Még egy másik az, hogy még a kauzális testünk se vagyunk – hogy valami mélyebbek és magasabbak vagyunk – maga a monád.

Egy más vérmérsékletű ember számára a megkülönböztető képesség nagyjában annyit jelent, mint megtalálni a nagy Én belső lényegét. Ezt pedig mindaddig nem lehet megtalálni, amíg hisztek a külső manifesztációk látszólagos valóságaiban. Van a hindu filozófiában egy kifejezés, ami megadja a kulcsot az effajta típusú megkülönböztető képességhez, ez a kifejezés: "Nem ez, nem ez," Mindaz, amit a jelenségek világában létünk, a fizikai látványtól kezdve a legmagasabb felfogható szintig, az nem ez – nem a nagy Logos, sem a Parabrahm, akit keresünk, úgy, hogy a megkülönböztető képességet állandóan gyakorolni kell.

Azt fogjátok találni, hogy tapasztalataitok mind arra vannak szánva, hogy megkülönböztető-képességre tanítsanak, mert bennetek van az élet, amit kerestek. És ha meg tudjátok különböztetni a világosságot annak hamis villámlásaitól, időleges felvillanásaitól, akkor rá fogtok jönni, hogy a létezés problémáját csakis magatok oldhatjátok meg, sokkal inkább, mint olyan valaki, akire magatokat rábízátok.

A Teozófiai Társulatban ebben az életünkben folytatnunk kell a megkülönböztető-képesség leckéjét, amit az individualizálásunk idejében kezdtünk el, és ha a magatok szerepére gondoltok, amit közöttünk kell lejátszanotok, az annyiból áll, hogy elmétekben világossá tegyétek – először azt, hogy állandóan pontosan meg kell ítélnetek, mi a hasznos és mi a kevésbé hasznos, mi segíti a nagy tervet és mi akadályozza.

Számunkra a megkülönböztető-képesség nem annyira egy erény, mint inkább egy szakasza legbensőbb életünknek, amit át kell élnünk. Gondoljatok arra, hogy nem csak a teozófiai érdeklődésünkkel kapcsolatban kell átélnünk, hanem az élet minden dolgával kapcsolatban is. Az étellel szemben való magatartásunknak állandó megkülönböztetésnek kell lenni, le kell a dolgokat mérnünk és választanunk azok között, amelyek a Tervet előre viszik és azok közt, amelyek késleltetik.

Ha ebben a dologban sikert akartok elérni, akkor meg kell találnotok önmagatok központját. Amíg természeteteknek ezt az örökké való alapját meg nem találjátok, olyanok vagytok, mint a gyermekek, akiknek arra van szükségük, hogy segítség, táplálják és vezessék őket, de magatok nem tudtok megváltói lenni más gyermekeknek. Ebben a teremben mindenki arra van hivatva, hogy megváltója legyen a világnak. Azért vagytok itt, hogy felnőjete és ne legyetek többé gyermekek. Éppen ezért meg kell találnotok saját magatok központját, azt a központot, amelyben nem rázhat meg semmi, bármi is történik. Amíg nem álltok ebben a központban, addig nem lehettek izmos munkások. Munkás lehet belőletek, de sok tekintetben, amit mondotok, az bizonyos mértékig csak a szátokkal történik és nem lesz benne a meggyőzésnek és segítésnek az az ereje, amivel rendelkeztek, ha megtaláltátok a központot.

Például, ha nézzük A. Besant erkölcsi tanítását, abban semmi tökéletesen újat nem fogtok találni. Mindezeket, a nagy szellemi tanítók a századok folyamán már elmondták, s mégis az ő tanításán át az erő és a segítség hatalma jön át, éppen mivel ő az, aki. És a mások segítésének erejét mindig az adja meg, amik vagytok. Ez az erő nem az a hivatás, amiben hisztek, nem az a személy, akihez kapcsolódtok, még nem is a Mesterek iránti hitetek, vagy valaki iránti odaadás szelleme. Nem ezek a dolgok

segítik valóban a világot, hanem az, amik vagytok – nem amit mondotok, vagy tesztek, hanem amik önmagatokban vagytok – amit magatokból megalkottatok az átélt tapasztalatok segítségével, az elvégzett kísérletek segítségével és ez eltűrt szenvedések segítségével; az által, hogy újra rendeztétok magatokat azoknak a tapasztalásoknak fényében, amiket a világ adott nektek.

Ez az, a mi a z emberiséget meg fogja segíteni.

A megkülönböztető-képességben valamennyiünknek az a dolgunk, hogy állandóan elválasszuk a helyest a helytelentől, a hasznosat a kevésbé hasznostól és korszerű kifejezéssel élve azt, ami Isten tervét segíti, attól, ami hátráltatja. Hogyan kell megkülönböztetnünk, hogyan kell a dolgokat kiválogatnunk? Ha ebben a válogatásban csupán arra támaszkodtok, amiről valaki más mondja nektek, hogy az helyes vagy helytelen, ez nem az igazi megkülönböztető képesség, mert annak belülről kell jönni és a ti megítélésetek csak akkor lehet helyes, hogyha azt a bennetek lévő Isten töredékének ismerete által végzitek. Ez az egyetlen gyökere az igazi megkülönböztetésnek. Nektek meg kell talánotok, hogy mi az Istenségnek ez a leírhatatlan és meghatározhatatlan töredéke, az az örökkévaló, kiolthatatlan fény, a korszakoknak az a kősziklája, amelyről titeket nem lehet letaszítani. Ez egy igen nagy dolog, de tőletek nem kevesebbet várnak, mint ezt. Mindaddig nem segíthetitek a világot, amíg meg nem találjátok ezt a belső világot, amíg nem tudjátok azt mondani a világnak: "Tudom ezt, mert átéltem." Amíg csak pusztán ismételtetek, addig is a helyes dolgot ismételtétek és nem a helytelent, azonban hajlandók vagytok hibák elkövetésére, mert nincs meg bennetek a megkülönböztetésnek az a gyökere, amely csálthatatlanul megmondja nektek, hogy mi a helyes, és mi a helytelen.

Ezért számotokra ez a probléma, hogy megtaláljátok a központot és erre senki meg nem taníthat. Tarthatnék előadásokat a megtalálás lélektanáról és ti meg is hallgathatnátok, de mikor a találás váltsága elérkezik, el fogjátok felejteni, amit csupán hallottatok. Titeket a tapasztalások kínpadára feszítenek és úgy fognak megpróbálni. Lehetséges, hogy egy szellemi iskolában, mint a miénk, egyik eszményt a másik után csöpögtetik belétek. Ha a nektek adott meditáció által begyakoroljátok magatokat, akkor válságos pillanatban, akár csak egy katona, önműködően fogjátok megtenni a helyes mozdulatok első lépéseit. Ha azután látjátok, hogy legalább is burkaitok a helyes dolgot teszik, akkor képesek lesztek az utat magatok is megtalálni.

A szellemi iskola egyik nagy célkitűzése az, hogy képessé tegyen benneteket saját központotok megtalálására. Bizonyos tényeket állítanak elétek, bizonyos munkát ajánlanak nektek, azonban kényszer nélkül és így a keresés több évig is eltarthat. Sokan több életet töltenek el, úgy hogy nem sokat találnak, másrésről a magatok központját gyorsan is megtalálhatjátok. Hogy ez hamarosan lesz-e, vagy későn, azt a senki nem tudja nektek megmondani, sőt, valószínűleg még maga a Mester sem. A gyors találás lehetősége megvan bennetek és éppen úgy a késedelem lehetősége is.

Én csak azt mondhatom el nektek, hogy mi módon jelentkezett ez a probléma számomra, A központot magatokban szenvedéssel találhatjátok meg, azzal a szenvedéssel, amit a Karma ad nektek. Lassan rájöhettek arra, hogy nem lehet titeket megingatni. Ha az osztályrészetek az, ami kibírhatatlan szenvedésnek látszik, testi, érzelmi vagy mentális, vagy ha úgy látszik, hogy tökéletesen össze fogtok törni, mint ha belőletek nem maradna semmi, akkor megtanuljátok valóságnak látni, hogy mindennek ellenére, mégis megmaradtok. Ily módon felfedeztek valamit magatokban, amit nem lehet összetörni, ami, bármi nagy mértékben megnyomorítják is, még sem tágít.

A kemény szenvedés által, amit mi rossz néven veszünk, amit kifogásolunk, mégis megsejthetjük az örök sziklát, amin állunk. Úgyannyira, hogy mint tényét látjátok meg, hogy sokan vannak, akik ily módon elérték a maguk legmélyebb alapjának szikláját, bár semmit sem tudnak az okkultizmusról. A szenvedés az a tanító, aki valamit felismertet ebből az Istenségből. Sajnos csaknem valamennyien szenvedés által kell hogy megismerjünk valamit, ebből a központból, mert alig van ember oly tiszta lelkelettel, hogy erre másként is rájöhetne.

Szerencséra van egy más mód is, olyan amit igen gyorsan elsajátíthatunk és amivel megtalálhatjuk a magunk központját. Ez a mód a munka útja, aminek végzésére felhívnak. Valamennyiünket felhívnak arra, hogy egy munkát végezzünk és hogy ha azt helyesen tesszük, hogyha feloldódunk ebben a munkában, amíg nem marad számunkra semmi ennél csodálatosabb, amiről álmodni lehet, amíg

semmi sincsen sugalmazóbb, mint Istennek az ember számára megalkotott tervében dolgozni, akkor azt találjuk, hogy akármi jön, vagy megy, jó vagy rossz, boldogság vagy nyomorúság, egy dolog mindig megmarad és ez a Nagy Terv iránti kötelességünknek intenzív átérzése.

A kötelességnek ez az érzése egyike azoknak a módoknak, melyekkel a Monád a maga tudását rányomja kauzális testére és burkaira. Nem olyan kötelességről van szó, amit elismerünk, mert mi fogadalmat tettünk más valakinek. Amiről szó van, az egy másfajta kötelesség. A kötelesség érzése belülről felbugyogva jelentkezik és úgy jön mint egy nagy árvíz, aminek ereje ellenállhatatlan. Ez egyik módja annak, hogyan tegyük valósággá ezt a központot, ami bennünk van.

A kötelességnek ez az érzéke némelykor elválasztottan található meg Isten tervére vonatkozó mindennemű érzésszerű lelkesedéstől, távol esik a szépségre vonatkozó minden beszédétől és a szépség csodálatától általában. Lehet olyan akaraterőnk, melyet a nagy műnek való szenteltségünk acéloz meg, ugyanolyan módon, mint a katonánál, aki becsületszavát adta, hogy megmarad őrhelyén és nem törődik azzal, hogy a tábornak terve sikerülni fog, vagy sem. Ennek semmi köze a dologhoz.

A katona fogadalmat tett és végig kitartani szándékozik. Ugyanúgy, ha a kötelességérzés feltámad bennetek, mert Isten tervét felfedeztetek és mert ezért szándékoztok dolgozni, akkor ugyancsak felfedeztetek valamit a középpontból. Esetleg tapasztaltatok már az érzelmi természet nagy melegségét, esetleg nem. Talán éreztétek a dicsőséget és szépséget a dolognak, talán nem, úgyhogy olyannak látszik számotokra, mint egy nagy kép, ami elvonul elmétek előtt és felemel benneteket a ragyogó Tervvel kapcsolatban érzett költői lelkesedésnek csodálatos magasságaiba. Ez az érzés esetleg megjelen, esetleg nem. Azonban a munka által, amit tesztek, megtalálhatjátok önmagatokat és mivel ez az egyik mód, hozzácsatolva a szenvedés módját, ez az, amiért a munkát nektek adták, hogy megtegyétek.

A teozófiai munka, amire titeket hívtak, a világ megsegítése. Azonban titeket a legcsodálatosabb módon segíthet, ha ezzel kapcsolatban megvár bennetek a helyes beállítás. Ha egy bizonyos szempontból nézzük, akkor e tanulmányi csoportok, összejövetelek, előadások stb. munkája pusztán gépies begyakorlottságnak látszik. Azonban más szempontból, ha részt vesztek ebben a gépiességben, abban a látszólagos kínlódásban, úgy hogy a kínlódást minden nap a maga szellemi természetiben látjátok, akkor ez egyre inkább valami pompás dologgá lesz, akkor ti végül észreveszitek a sziklát önmagatokban.

Úgy érzem, nehéz dolog ezt elétek tárni, hogy megérthessetek valamit ezekből a majdnem közönlhetetlen tényekből az erővel kapcsolatban, ami eljön valakihez, hogy ha ez isteni Terv nem rajta kívül, hanem benne van. Ez éppen olyan, mint hogy ti megkérdeznétek egy edényt, melyen keresztül valamilyen nagy áramlás folyik, hogy írja le, milyen az az áramlás, az edény csupán annyit tud, hogy rajta keresztül rohan ez az áradat és ez az egyetlen dolog, amiért ő létezik. Ez pontosan ugyanez a dolog a Mesterekért végzett munkával kapcsolatban. Ha a Mesterek munkája a ti lényetek minden atomjával azonosul, ha úgy gondolnátok rájuk, mintha ő nektek rendeleteket adnának, ha ti elegendőképpen mesterei vagytok önmagatoknak, a naponta szükséges rendeletek tekintetében, hogyha a helyesség és a napi kötelesség, önmagatok meggyőződéséből származik, akkor megtaláltatok valamit a bennetek lévő elpusztíthatatlan természetből, abból a kősziklából, amelyre örökre ráépültetek.

Jelenleg a bennetek lévő központ felfedezése hozzá van kapcsolva a Teozófiai Társulatért végzett munkához. Azonban esetleg azt találjátok, hogy amiről úgy gondoltátok, hogy a Teozófiai Társulat által megtalált igazi természetetek, az egyáltalán nem a valódi természet, akkor, ha komolyan veszitek az egészséget, olyan dolgok fognak veletek történni, amik elrántanak ettől a külső munkától, amik beleaszítanak a külvilágba, hogy ott bizonyosodjatok meg arról, hogy valójában mi a ti természetetek. Ne képzeljétek, hogy amiért a Társulatban vartok, amiért esetleg fogadalmat tettetek, sőt amiért tanítványai vagytok egy Mesternek, azért ti szükségképpen valóban megláttatok a középpontot. Lehet, hogy egy részét a központnak felfedtetek, azonban egyre mélyebbre kell hatolnotok. Soha nem maradhattok nyugodtak, noha nem pihenhettek meg, a behatolásnak folytatódni kell, amíg csak igazi éneteket megtaláltatok, éppen ezért ne bízzátok magatokat csupán másokra.

Helyes, hogyha hallgattok az idősebbekre, hogyha nyílt elmétek van a megértésre, de nektek mégis, ha ők mindent elmondtak és megtettek, a helyeset kell cselekednetek, mert az bensőtökből jön és nem azért, mert valamely vallásban hisztek és nem azért, mert bármi fajta fogadalmat tettetek. Adott szavakat tartjátok meg, erre kötelezve vagytok. De nem ez adja a valódi erőt. Csak ha a dolgot magatokban is felfedezitek, akkor bízhatok igazán magatokban. Semmi szentírás szerint nem élhettek igazán mindaddig, amíg magatokban nem fedeztek fel valamit ennek a szentírás tanítójának természetéből. Ti csak akkor fogadjátok el Krisztust, ha megtaláltatok egy keveset Krisztusból önmagatokban. És pontosan ugyanígy, nem járhattok az ösvényen, hogyha a dolgokat csupán másodkézből fogadjátok el.

Méltán kérdezhetitek: "Azonban hogyan tudjam én ezt? Nem láttam a Mestert és semmit sem tudok az Ösvény fokozatairól? Mi egyebet tehetnék, mint hogy elfogadom, amit mások mondanak?"

Igen, ez kezdetnek egészen rendben van, de nem szabad azt úgy elfogadnotok, mintha ez lenne a végcél. Magatoknak is meg kell látnotok, hogy van ösvény, magatoknak is meg kell látnotok, hogy van Mester. És azért kell hinniek a Mesterekben, mert látjátok a képeiket, vagy mert valaki azt mondja, hogy ők vannak. Kezdeni lehet ezen a módon. Vezethetitek magatokat intuíciótok által, de gondoljatok arra, hogy egy szép napon, magatoknak is tudnotok kell és nem szabad addig nyugodnotok, amíg csak nem tudtok. A hit igen szép dolog, de a tudás jobb. A hit megnyit egy nyílást és a befogadóképességet az iránt, amit mások adhatnak nektek, ha azonban ti magatok akartok adni a világnak, akkor tudástok le kell hogy legyen. Ezeket a dolgokat nektek saját bensőtökből kell kibontakoztatni.

Gondoljatok arra, hogy a Mesterre vonatkozó tudásokat nem okvetlenül kell az öt érzékszerv segítségével megvalósítani és ennek nem is kell szükségszerűen az elme által jönni. Ti a Mestert a bennetek levő isteni által ismerhetitek fel. Csak akkor, ha így ismertétek őt meg, akkor lehettek biztosak benne, hogy az ő ösvényét követitek. Mindaddig olyan valakit követtek, aki csak azt mondja, hogy van ösvény.

Az előttünk lévő idők tőlünk mindenkor megkülönböztető-képességet kívánnak. A dolgokat sietetik, egyre több és több erőt öntenek a világba és annak minden tevékenységébe és ezzel a nagyobb energiával összefüggésben több zűrzavarnak is kell lenni. Azonban ml vagyunk azok, akiknek megadták az alkalmat, hogy vezetők legyünk ebben a labirintusban. Azt lehet mondani, hogy mi a világ számára mutatónyilak vagyunk, amik az utat mutatják, melyen mennie kell, hogyha összhangzásban akar lenni az isteni Tervvel. Az élet minden problémájában nekünk útmutatóknak kell lennünk. Olyanoknak kell lennünk, mint egy finom tű, melyet kilendítünk a központból és amely, hogyha egy külső áram magnetizálja, az áram felé mutat és nyugodtan megáll. Ez a mi munkánk és ez az, ahol megkülönböztető-képességet követelnek. Most nem lehet titeket, valamennyiteket egyéni módon megsegíteni, most nincsen idő, mert a mi teozófiai mozgalmunk ugrásszerűen terjed. A fizikai világban egy kevés tanítást lehet nektek adni; az erő nagy részét a láthatatlanból kaphatjátok. Minden elmúlt hónappal növekszik a felelősségeitek, mert töletek mindig többet várnak.

Minden nap kézbe kell hogy vegyétek önmagatokat. Meg kell, hogy próbáljátok tökéletesíteni magatokat, minden nap kell, hogy többet próbáljatok tenni. Én csak arról biztosíthatlak benneteket, hogy az erő forrása bennetek van. Bennetek van mindaz a világosság, amit kerestek, ha békében és jóságban, a legteljesebb jóságban minden ember iránt, sem meg nem ítéltok, sem el nem átkoztok, hanem megpróbáltok megérteni, akkor kiönthetitek áldásokat minden élőlényre. Ha továbbra is megpróbáljátok, hogy nem a legrosszabbat, hanem a legjobbat lássátok, ha önmagatokat ennek a világnak és nyomorúságának nagy munkájába ajánljátok, a bennetek levő erő megadja a világosságot és a vezetést. Ti már tudjátok, hogy ki a Mester, van bennetek valami, ami már látta őt és ha már megláttuk, többé nem felejthetjük el. Eszetek talán semmit sem tud róla, szemetek bár már látta, ismét elfelejtheti őt és a meglátásokat a világ összezavarhatja. Ha azonban egyszer már megláttátok őt, akkor ennek a törekvésnek pillanatában, mikor kiemelték benneteket önmagatokból, ezáltal megtudjátok, hogy van egy olyan örökkévaló, örömmel tele élet, ami a legdicsőbb minden elképzelhető életek között.

Mivel ti már láttátok a Mestert, mivel ő beszélt hozzátok és felhívott, hogy legyetek hozzá hasonló, azért ti mindezekké a nagy dolgokká lehettek és kell is, hogy legyetek a munka érdekében. Ne várjatok mindig arra, hogy megmondják, mit tegyetek. Találjátok elfoglaltságot saját kezdeményezésekkkel. Vizsgálódjatok, próbáljátok megérteni és vessétek magatokat a munkába. Még ha hibákat követtek is el, feltéve, hogy megvan bennetek a szolgálat helyes szelleme, akkor a szenvedés és a hibák által szerzett nagyobb bölcsességgel és nagyobb megértő képességgel fogtok a dolgokból kikerülni.

Tegyétek félre a féltékenységet, amely mindnyájunkban megvan, a szenvedés, megpróbáltatás és próbatétel szemben, minden dologban legyetek olyan emberek, akik tudják, hogy van egy nagy mű, egy isteni mű, amit el kell végezni. És bármennyire visszariaszt az a mű a maga mérhetetlenségével, mondjátok magatoknak legalább ezt: „Tudom, hogy ezt a dolgot meg lehet tenni, mert azért jött elém, hogy megtegyem.” A mű nem jön elénk mindaddig, amíg nincs bennünk az erő, hogy azt megtegyük.

Ez a fő gondolat, amit nektek adni szeretnék, hogy valamennyien kell hogy használjátok ítélőképességeket, azonban a bennetek lévő Isten által és hogy azt az Istent, annak a munkának segítségével kell megtalálnotok, amit végeztek. Meg kell találnotok őt az által az intenzív részvét által, amit az emberiség iránt éreztek. Találjátok meg őt a szenvedésnek abban az erős elragadtatásában, amit ti az ügynök felajánlótok, Találjátok őt meg a világ iránti felajánlás és kötelesség érzésében, az igazságosság művében. Ezek azok a módok, amik által a megkülönböztető-képességeket használhatjátok. Az erkölcsiségnek és a helyes magatartásnak ezeken az útjain juttok el oda, hogy megismerjétek a bennetek lévő ösvényt.

És még egy szót. Az előttünk lévő időkben, viták és küzdelmek napjaiban, tekintetek arra, hogy teozófiai életet éljétek, minden kereső iránt érzett tisztelet szellemében. Nem a ti dolgok mások baklövéseit megbírálni. Ha valaki a szellemi útra lép, akkor csak a maga Mestere előtt áll vagy bukik, senki más előtt. Próbáljátok megérteni és legyen elmétek nyílt. Azonban gondoljatok arra, hogy a ti kötelességeitek az, hogy meglegyen bennetek a szelleme annak, mindenkinek a legjobbat adni, ezt pedig nem tudjátok tenni, hogyha ítéletet mondotok az emberekről. Sokkal inkább tekintsenek engem gyengének és érzélgősnek, mert nem ítélek, minthogy ítélek, bár erre nem szólítanak fel, és ha nincsen minden tény rendelkezésemre.

Annyira erős bennem az az érzés, hogy mindenkiben benne van az isteni és hogy ez a megnyilvánulásért küzd, hogy ha látok valakit az utcán, egy iszákost vagy egy nyomorultat, hogy ha a világ nyomorúságát nézem, akkor bármi patetikus és tragikus is, de nem merem magamra venni a felülálló és ítéletet mondó magatartást, ezekkel kapcsolatban nem merek ócsárolni kezdeni, mert nem tudom, hogy mit cselekszik itt az isteni szellem és nem adhatom saját ítéletemet, mielőtt a dolgot megérteném. Sokkal könnyebb számomra, a jóságot érezni, mint azt, hogy bármiféle tudásom is van, amivel ítélnék.

Én csak azt oszthatom meg veletek, amit magam tanultam és ez a következő. A világ bonyodalmainak ebben az óriási titkában próbáljátok megérezni, hogy minden bennetek van, hogy valami titkos úton ez kifelé törekszik, mint önön természetetek egy része. A szenvedésre és nyomorúságra ne úgy gondoljatok, mint valami kivületek lévőre, ne gondoljatok ebben a városban lévő rosszra, mint hogyha az el lenne különítve tőletek, mint hogyha ti valami más lepelbe lennétek burkolva és mint hogyha valami elválasztó határ lenne köztetek és aközött. Próbáljátok megérezni, hogy az egész világ egy, úgy hogy az bennetek él és ti embertársaitok arcában az Isten arcát látjátok. Ő megmutatja magát nektek és a leggyönyörűbb dolog a földön, amikor az emberek városaiban járkáltok, nem, még ha a pokolba mentek is, ott is meglátjátok az ő arcát. Ez a szellemi élet a maga teljes vidámságával, ami lejön az emberhez, hogy karjait erősítse az élet küzdelmében. Az élet háborúság. Nektek harcosoknak kell lennetek, nektek hősöknek kell lennetek, akik villogó fegyverüket forgatják, úgy hogy a világ követhet benneteket. Azonban a csatába úgy mehettek, hogy meg legyen bennetek az élet örömeinek rendkívüli érzése. Bármennyit kell is szenvednünk, elérkezik egy pont, mikor valósággá válik, hogy csak a burok az, ami szenved és hogy bennetek megvan az isteni töredék, ami még gyönyörűséget is érez a kínban és szenvedésben.

Azt mondom tehát, lépjetek be abba a magasabb birodalomba, ahol a világ problémáit intenzív együttérzéssel nézitek, ahol minden előtt kell, hogy felkaroljanak, mert a Mester már feljegyezte őket. Tekintsetek minden emberre ily módon, éljétek életeteket ebben a szellemben és én azt gondolom, hogy ti akkor felfedezitek a bennetek lévő ösvényt. És remélem, hogy megtalálhatjátok az ösvényt, megtaláljátok az örök sziklát és az igazi középpontot. Ha ezt megtaláltátok, akkor sohasem kell törődnetek azzal, amit bárki más is mond, mert meg lesz a tudásotok, ami ösvényetekhez szükséges.